

*Leviathan's
wet dream*
Jan Matýsek, NM2

Mokrý sen Leviatana je tak trochu i mým snem, ve kterém se už rok snažím vyvrcholit. Naplňuji v něm svůj dosavadní výzkum hydrofeminismu a transhumanismu – a snad jej už konečně (nebo alespoň dočasně) uzavírám. Z prostudovaných témat si vybírám myšlenky, které mě zajímají a dál je rozpracovávám spekulativně - tvořím si vlastní příběhy, mýty a vymýšlím jim kauzality, které mi pomáhají vysvětlit jevy mezi nebem a zemí.

Řeším znečištění vody. Vody, která je nasáklá v každé rostlině, zvířeti i v každém člověku, ve všem živém i neživém. Nejen na základě tohoto faktu jsme se vším spojeni a fungujeme jako jeden organismus. Intoxikovaná voda působí halucinačně na své nositele. Znečištěnou vodu vnímám tudíž jako kolektivní halucinogen. Planeta se chová nepředvídatelně, tím pádem i my. Hladiny oceánů se zvedají a zaplavují pevninu, nastává „doba vodní“ (metaforicky to může znamenat prostor pro vnitřní svět, nevědomí, halucinace). Znečištěná voda se stává společným životním prostředím a ovlivňuje naši mysl, ale také tělo, které se po kontaminaci transformuje. Halucinujeme. Měníme se v obojživelníky, tvory napůl suchozemské a vodní, napůl reálné a virtuální. Naše vědomí se rozšiřuje na vyšší úroveň. Provádíme přírodní katastrofu, abychom vylepšili sami sebe? A co láska? Transhumanistická apokalypsa na obzoru! Coming soon...

Výsledkem bude video-instalace. Video se chová jako voda, nemá jasný děj ani směřování, nemá pevný žánr (jakmile nějaký má, přelévá se do jiného), má nestálé tempo – ale to vše v přísné a logické dramaturgii. Je to vlastní experiment s kompozicí a psychologickou stimulací diváka. Plánuji pracovat s dvoukanálovým videem, abych podpořil pocit imerzivnosti a ve videu rozehrál hypnoticko-halucinační hru zrcadlení, faty morgány a jiných zážitků. Video je orgasmické, transové a má rituální charakter. Využívám prostředky hypnózy k vyrovnávání se se strachem, úzkostí nad ekologickou krizí, ale také jako vstup do nitra, do vyšších dimenzí. Jedná se tedy o terapeutickou činnost, která je rovněž předmětem mého zkoumání.

Video-instalace se bude realizovat v srpnu v brněnské galerii TIC. Instalace funguje jako lázně. Je imerzivní, divák se do ní má ponořit a oddat se toxikační hypnóze. Je to rituální prostor, který působí intimně, útulně a trochu znepokojivě. Samotné video je pak pouze průvodcem, hypnotizérem. Bannery nebo plasty na podlaze kopírují klenební strop

– ocitáme se v jakési jeskyni nebo uvnitř velryby. Stěny jsou posprejované jeskynnými malbami z budoucnosti s motivem člověka-obožitelníka. Kolem nás nafukovací fontána, rituální objekty bazénové estetiky, chapadlové copánky... Celý prostor by mohl fungovat jako stylizovaný obličej – dvoukanálové video jsou dvě oči, co zobrazují (inverze smyslu) - zdůrazněná role vypravěče.

Práce, kterou odevzdávám v rámci letních klauzur 2020, je hotový scénář videa a ilustrační work-in-progress fotografie objektu mušle (Sea-speaker) a maska hypnotizéra, která také ilustruje moji představu o androgynním člověku-obožitelníku, který nás uvádí do svého světa halucinací a oceánských stavů. A také hudební skici písničky a hypnózy Natálie Plevákové.

Pro video mám již vytvořený ucelený štáb – produkční Kláru Mamojkovou (studentka produkce na FAMU), kameramana (absolventa fotografie na VŠVU) Igora Smitku, který se zatím ve své tvorbě věnoval převážně fashion video-reklamám, dále asistenta režie/kameramana Marka Mrkvičku (student režie na FAMU) a taky hudební komponistku Natálii Plevákovou (absolventkou multimediální kompozice na JAMU), se kterou jsem spolupracoval již na řadě videí a se kterou jsme si vybudovali synchronní audiovizuální výraz, který posouváme.

Video jsem původně plánoval natáčet na konci dubna, ale vzhledem ke karanténní situaci jsme museli z produkčních důvodů (a také nedostatkem materiálu na kostýmy atd.) natáčení odsunout až na konec června.

Navazuji na své předešlé práce. Tématicky z videí *Polyethelyne Terephthalate* (2019), což je videoklip k písničce, kde mořští živočichové působí halucinačně a zpívají o oceánu znečištěném mikroplasty.

Dále *When was the last time you urinated into the Ocean?* (2019), což je rozhovor mezi člověkem a oceánem, kde člověk textuje zprávu do vody jako do mobilu. Je zmatený z toho, že se mu mobil proměnil ve vodu a on sám se mění v obožitelníka. Oceán - mateřský komplex - mu odpovídá jako umělá inteligence. Voda jako internet. Zrcadlení reality jako svět tady a tam, schopnost tyto světy propojit skrze změněný stav vědomí.

Velkou inspiraci si беру z videí Ryana Trecartina, také se mě dotýkají transcendentální videa Jeremyho Shawa, vážný ezo-vtip Shany Moulton nebo způsob přemýšlení zesnulé choreografky Anny Halprin a umělkyně-aktivistky Annie Sprinkle.

Na konci mé stáže na Universität der Künste v Berlíně jsem měl možnost vystavit karaoke *Polyethylene Terephthalate* v Silent green. Pak v rámci ateliérové výstavy video *I can be real as you can dream* v galerii Kampus Hyberská. A během karanténního období taky výstavu *I can feel my third leg scoring the goal* v brněnské galerii Umakart. Jednalo se o mou starší video práci *Choreografie zápasu*, upravenou pro prostorový výraz výlohy (jako jediného možného, fyzického, galerijního formátu v COVID době). S kurátorkou Kačou Olivovou jsme se rozhodli instalací reagovat na karanténní situaci – obrovská LED obrazovka, dobře viditelná hlavně z protější tramvajové zastávky, promítala záznam posledního fotbalového zápasu bez jediného fanouška na stadionu (což přitáhlo spoustu pozornosti po měsíční absenci fotbalu v televizi) a také extrémní slow-motion pohyby fotbalisty staré gardy v Roztokách u Prahy reagovaly na současný zpomalený/nejistý stav společnosti toho času.